

HÃY THEO TA

Phần 5: Phục Vụ Thế Giới

Dr. David Platt

4/2/2007

Nếu quý vị có Kinh thánh xin mời mở ra Giăng 17. Tôi muốn chúng ta ôn lại các phần đã học trước khi tiếp tục nghiên cứu. Chúng ta đã đi qua ba thành phần khác nhau của công tác môn đồ hóa. Đừng quên là những thành phần này không nhất thiết phải làm theo trình tự thời gian. Thứ nhất là Chia sẻ về Ngôi lời. Thứ hai là Bày tỏ về Ngôi lời. Và thứ ba là Giảng dạy Lời Chúa. Thành phần cuối cùng mà chúng ta sẽ nghiên cứu sáng nay là Phục vụ thế giới. Trước khi chúng ta đọc Lời Chúa trong Giăng 17, tôi muốn quý vị hình dung trong trí về cách thức mà những thành phần này kết nối với nhau. Chúng ta đã nghiên cứu từng thành phần một của công tác môn đồ hóa và tôi hy vọng chúng ta nhận ra rằng đây là điều phải được thực hiện trong đời sống của chúng ta hằng ngày. Chúng ta đã nói hằng tuần về việc những người mà Đức Chúa Trời phó thác nơi chúng ta để chia sẻ, bày tỏ và giảng dạy Lời Chúa cho họ. Môn đồ hóa xảy ra trong đời sống hằng ngày của chúng ta ngay tại đây. Quý vị không cần phải vượt đại dương để môn đồ hóa. Tuy nhiên, tôi muốn chúng ta nhìn thấy những gì chúng ta làm ở đây trong công tác môn đồ hóa có liên hệ như thế nào với những gì chúng ta làm ở hải ngoại.

Những gì chúng ta làm tại đây và những gì chúng ta làm ở hải ngoại đều góp phần tác động đến thế giới để đem sự vinh hiển về cho Đấng Christ. Đây là sứ mạng mà chúng ta phải phó dâng đời sống của mình để thực

hiện. Tôi muốn chúng ta thấy được mối liên hệ của ba thành phần đã đề cập đến trong những tuần trước với thành phần cuối cùng mà chúng ta sẽ nghiên cứu sáng nay. Xin chúng ta bắt đầu đọc từ câu 17 của Tin lành Giăng 17, và chúng ta sẽ đọc đến hết chương. Chúng ta sẽ thấy lời cầu nguyện đặc biệt của Chúa Giê-xu cho các môn đồ trong câu 17, 18 và 19. Rồi chúng ta sẽ xem xét lời cầu nguyện đó đóng vai trò như thế nào trong đời sống của các tín hữu thuộc thế hệ sau các môn đồ, bao gồm cả quý vị và tôi.

“Xin Cha lấy lễ thật khiến họ nên thánh; lời Cha tức là lễ thật. Như Cha đã sai Con trong thế gian, thì Con cũng sai họ trong thế gian. Con vì họ tự làm nên thánh, hầu cho họ cũng nhờ lễ thật mà được nên thánh vậy.

Ấy chẳng những vì họ mà Con cầu xin thôi đâu, nhưng cũng vì kẻ sẽ nghe lời họ mà tin đến Con nữa, để cho ai nấy hiệp làm một, như Cha ở trong Con, và Con ở trong Cha; lại để cho họ cũng ở trong chúng ta, đặng thế gian tin rằng chính Cha đã sai Con đến. Con đã ban cho họ sự vinh hiển mà Cha đã ban cho Con, để hiệp làm một cũng như chúng ta vẫn là một: Con ở trong họ và Cha ở trong Con, để cho họ toàn vẹn hiệp làm một, và cho thế gian biết chính Cha đã sai Con đến, và Cha đã yêu thương họ cũng như Cha đã yêu thương Con. Cha ôi, Con muốn Con ở đâu thì những kẻ Cha đã giao cho Con cũng ở đó với Con, để họ ngắm xem sự vinh hiển của Con, là vinh hiển Cha đã ban cho Con, vì Cha đã yêu Con trước khi sáng thế. Hỡi Cha công bình, thế gian chẳng từng nhận biết Cha; song Con đã nhận biết Cha, và những kẻ này nhận rằng chính Cha đã sai Con đến. Con đã tỏ danh Cha ra cho họ, Con lại sẽ tỏ ra nữa, để cho tình yêu thương của Cha dùng yêu thương Con ở trong họ, và chính mình Con cũng ở trong họ nữa.”

Chúa Giê-xu ở với các môn đồ của Ngài và những gì Ngài đã làm trong đời sống của họ thì bây giờ được sản sinh trong đời sống của những người khác. Tôi muốn quý vị để ý đến những cụm từ được lặp lại trong những câu Kinh thánh trên, nhưng có một từ chúng ta cần tập trung chú ý, đó là từ thế gian. Khoảng hai mươi lần Chúa Giê-xu đề cập đến từ thế gian trong chương này. Thậm chí trong phần cuối cùng của lời cầu nguyện này Ngài cũng nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Tôi muốn quý vị xem từ câu thứ 13 và vòng tròn tất cả những từ thế gian khi đọc thấy. Câu 13 chép:

“Nhưng bây giờ Con về cùng Cha, và đương khi còn ở thế gian, Con nói những điều đó, hầu cho trong lòng họ được đầy dẫy sự vui mừng của Con.”

Trong câu 14 chữ thế gian được đề cập ba lần:

“Con đã truyền lời Cha cho họ, và thế gian ghen ghét họ, vì họ không thuộc về thế gian, cũng như Con không thuộc về thế gian vậy.”

Câu 15: *“Con chẳng cầu Cha cất họ khỏi thế gian, nhưng xin Cha gìn giữ họ cho khỏi điều ác.”*

Câu 16: *“Họ không thuộc về thế gian, cũng như Con không thuộc về thế gian.”*

Câu 18: *“Như Cha đã sai Con trong thế gian, thì Con cũng sai họ trong thế gian.”*

Câu 21: *“Để cho ai nấy hiệp làm một, như Cha ở trong Con, và Con ở trong Cha; lại để cho họ cũng ở trong chúng ta, đừng thế gian tin rằng chính Cha đã sai Con đến.”*

Câu 23: “Con ở trong họ và Cha ở trong Con, để cho họ toàn vẹn hiệp làm một, và cho thế gian biết chính Cha đã sai Con đến, và Cha đã yêu thương họ cũng như Cha đã yêu thương Con.”

Và câu 25:

“Hỡi Cha công bình, thế gian chẳng từng nhận biết Cha; song Con đã nhận biết Cha, và những kẻ này nhận rằng chính Cha đã sai Con đến.”

Chúng ta thấy từ thế gian được nhắc lại nhiều lần trong lời cầu nguyện này. Trước đó Chúa Giê-xu đã cầu nguyện rằng: “Con không phải vì thế gian cầu nguyện mà Con cầu nguyện cho những môn đồ này.” Nhưng chúng ta biết rằng Ngài cầu nguyện để cho qua các môn đồ này mà thế gian sẽ biết Ngài là ai cũng như biết được sự yêu thương của Đức Chúa Cha. Như vậy, rõ ràng điều được nhấn mạnh ở đây là mục đích của công tác môn đồ hóa, đó là để thế gian biết rằng Đức Chúa Trời là Đáng tốt lành, nhân từ và thương xót. Điều mà chúng ta sẽ xem xét trong thành phần cuối cùng của công tác môn đồ hóa là mục đích tối hậu của việc môn đồ hóa, và chúng ta sẽ xem xét vấn đề đó trên một vài mức độ khác nhau.

Tìm hiểu mục tiêu của công tác môn đồ hóa:

Một là chúng ta được thánh hóa. Chúng ta được thánh hóa vì có nhau. Tôi muốn quý vị để ý những từ cuối cùng của Chúa Giê-xu trong lời cầu nguyện này, đặc biệt cho các môn đồ. Chúa Giê-xu nói rằng: “*Như Cha đã sai Con trong thế gian, thì Con cũng sai họ trong thế gian.*” Rõ ràng là công tác truyền giáo được nhấn mạnh. Câu 18 được xen giữa hai câu Kinh thánh nói về sự thánh hóa. Câu 17 “*Xin Cha lấy lễ thật khiến họ nên thánh.*” Câu 18 đề cập đến sứ mạng truyền giáo, và câu 19 lại nói “*Con vì họ tự làm nên thánh, hầu cho họ cũng nhờ lễ thật mà được nên thánh vậy.*”

Tuần trước chúng ta đã nói rằng Lời Chúa là phương tiện để nhờ đó chúng ta được nên thánh, và tôi có nói rằng chúng ta hãy đợi đến tuần này sẽ đào sâu hơn về ý nghĩa của việc thánh hóa. Đến đây chúng ta cần biết rằng Kinh thánh cơ bản cho chúng ta thấy rằng thánh hóa có nghĩa là biệt riêng ra cho một mục đích đặc biệt; để hoàn thành một sự kêu gọi đặc biệt, một mục đích hoặc một công việc đặc biệt. Như vậy, nếu có gì đó được biệt riêng ra cho mục đích như vậy thì đó là sự thánh hóa. Trong Cựu ước, hệ thống tế lễ, đặc biệt là Xuất 28 và 29 nói về việc A-rôn và các con trai của ông cần phải được thánh hóa. Từ ngữ được sử dụng trong Cựu ước là biệt riêng để phục vụ Đức Chúa Trời trong vai trò thầy tế lễ. Dân sự cũng được thánh hóa, được biệt riêng để phục vụ một mình Đức Chúa Trời. Rồi quý vị thấy rằng những sự gì được gọi là thánh thì có nghĩa là được biệt riêng ra để hoàn thành một mục đích nhất định.

Đó là ý nghĩa của sự thánh hóa mà chúng ta thấy được lặp đi lặp lại trong Cựu ước. Đây là một vấn đề có ý nghĩa to tát mà chúng ta khó có thể bao quát hết được. Sự nên thánh hay thánh khiết thường được mô tả trong Cựu ước là được biệt riêng cho một mục đích đặc biệt, được biệt riêng để làm những điều nhất định. Nhưng chúng ta thường hiểu thánh khiết và nên thánh là chúng ta được biệt riêng để tránh một số điều nhất định. Nếu quý vị thánh khiết thì có nghĩa là quý vị không làm điều này hoặc điều kia. Chúng ta định nghĩa sự thánh khiết là không làm những điều sai. Miễn là quý vị tránh những điều mà được coi là những tội lỗi chính trong nền văn hóa của chúng ta thì quý vị được coi là thánh khiết.

Về điều này thì tôi phân vân không biết có phải chúng ta là tổ chức duy nhất trên thế giới định nghĩa sự thành công dựa trên những điều chúng ta không làm thay vì những điều chúng ta làm. Có phải chúng ta thực sự là

một dân muốn được nổi tiếng về những điều chúng ta kiêng khem không? Tôi không cho đó là hình ảnh về sự thánh hóa mà Kinh thánh nói đến. Không phải là chúng ta phải tránh điều này điều kia. Lời cầu nguyện của Chúa Giê-xu hoàn toàn không cho thấy là như vậy. Ngài nói rằng họ không thuộc về thế gian, nhưng Ngài cũng nói rằng họ ở giữa thế gian và chúng ta được nên thánh không phải nhờ tránh điều này điều kia. Chúng ta được nên thánh để làm những điều nhất định – dâng đời sống mình phục vụ Đức Chúa Trời và thực hiện sứ mạng của Ngài. Đó là điều Chúa Giê-xu muốn nói ở đây khi Ngài cầu nguyện: *“Con vì họ tự làm nên thánh,”* Điều này không có nghĩa là Chúa Giê-xu tự làm cho Ngài thánh sạch hơn. Đó không phải là điều Ngài muốn nói. Ngài hoàn toàn thánh khiết, không có tội lỗi nào trong Ngài vì Ngài là con Đức Chúa Trời. Vậy thì Ngài tự làm nên thánh là như thế nào? Điều Ngài muốn nói ở đây là Ngài dâng chính mình để thực hiện sứ mạng mà Đức Chúa Trời giao phó. Ngài hoàn toàn phó mình cho sứ mạng đó. Điều tôi muốn chúng ta nghĩ đến khi đề cập đến sự thánh hóa không phải là tránh làm những điều sai mà là dâng đời sống mình cho một mục đích. Chúng ta dâng đời mình cho điều gì?

Khi chúng ta được nên thánh nghĩa là chúng ta dâng hiến đời sống mình cho mục đích môn đồ hóa – để biến đổi những người khác. Ý nghĩa của sự nên thánh ở đây là biệt riêng cho một mục đích đặc biệt. Mục đích của chúng ta là gì? Trong bối cảnh chương này thì mục đích của chúng ta là môn đồ hóa muôn dân. Chúng ta thấy điều đó trong tất cả các sách Phúc âm, cũng như từ đầu chí cuối Kinh thánh. Chúng ta phải làm sáng danh Chúa bằng cách sản sinh hình ảnh của Đấng Christ được giao phó cho mình. Đó là mục đích, là ý muốn của Đức Chúa Trời cho đời sống của chúng ta là những tín hữu. Chúng ta được biệt riêng cho mục đích đó.

Nhưng trong câu 19 thì Chúa Giê-xu nói Ngài tự làm nên thánh vì ai? Con vì họ tự làm nên thánh, hầu cho họ cũng nhờ lẽ thật mà được nên thánh vậy.

Như vậy có nghĩa là Chúa Giê-xu biệt riêng chính mình để thực hiện sứ mạng của Đức Chúa Trời hầu cho các môn đồ cũng được nên thánh. Ngài dâng mình cho mục đích môn đồ hóa những người này hầu cho họ được nên thánh. Đó là điều Chúa Giê-xu muốn nói. Điều này nhắc nhở chúng ta rằng lý do mà chúng ta thực hiện công tác môn đồ hóa, lý do việc truyền giáo phải là việc chính yếu trong đời sống chúng ta và Hội Thánh địa phương là vì có những người khác.

Tôi khẳng định rằng một trong những lý do chúng ta có khuynh hướng phớt lờ công tác môn đồ hóa là vì chúng ta cho rằng mục đích của Hội Thánh là giúp chúng ta tăng trưởng trong Đấng Christ. Tôi không cho rằng đó là mục đích của Hội Thánh. Tôi không tin mục đích của Hội Thánh là giúp chúng ta tăng trưởng trong Đấng Christ. Mục đích của Hội Thánh là trang bị cho chúng ta để giúp đỡ những người khác tăng trưởng trong Đấng Christ. Bởi vì nếu mục đích của Hội Thánh là giúp chúng ta tăng trưởng trong Đấng Christ thì những gì chúng ta làm ở đây là vì có chính mình. Chúng ta không sống vì chính mình. Chúng ta sống vì có thể giới hư mất và đang chết dần. Chúng ta sống vì họ, vì những người đang bị hư mất đời đời. Chúng ta dâng đời sống mình cho mục đích môn đồ hóa để rồi những người khác được biến đổi.

Tôi cũng muốn quý vị xem xét vấn đề này từ một góc độ khác. Chúng ta không chỉ dâng đời sống mình cho mục đích này để cho những người khác được biến đổi, mà chúng ta còn phải nắm chắc điều sau đây.

Chúng ta phụ thuộc vào quá trình môn đồ hóa vì sự biến đổi của chính mình. Trong câu 19 chúng ta thấy hình ảnh Chúa Giê-xu tự làm nên thánh trong khi các môn đồ được làm nên thánh. Nói cách khác là người làm công tác môn đồ hóa và các môn đồ được thánh hóa đồng thời với nhau. Đó là hình ảnh của quá trình môn đồ hóa. Chúa Giê-xu tự làm nên thánh và các môn đồ được làm nên thánh song song với nhau. Bây giờ chúng ta nhận biết rằng toàn bộ quá trình môn đồ hóa chính là sống vì có những người khác, chia sẻ và bày tỏ về Ngôi lời, giảng dạy Lời Chúa cho người khác, thực ra là một phần của tiến trình chúng ta tự làm nên thánh và biệt riêng để phục vụ Đức Chúa Trời. Có chắc là Đức Chúa Trời muốn sử dụng quá trình môn đồ hóa trong mỗi một đời sống của chúng ta để tạo ra sự thánh khiết trong Cơ-đốc-giáo không?

Càng ngày tôi càng tin quyết rằng chừng nào mà chúng ta còn sống tách rời với mạng lịnh môn đồ hóa thì chúng ta còn làm cho đời sống Cơ-đốc của mình trở thành tẻ nhạt và tự mãn. Tôi tin chắc rằng chúng ta sẽ giam hãm đời sống Cơ-đốc của mình cho đến khi bắt đầu đứng dậy và thực thi trách nhiệm chia sẻ, bày tỏ và giảng dạy Lời Chúa cho người khác. Tôi cho rằng điều đó còn tồn tại trong các Hội Thánh chúng ta. Bởi vì chúng ta phớt lờ sứ mạng này nên không cần phải biết Phúc âm, không cần phải bày tỏ Phúc âm, không cần phải giảng dạy Phúc âm. Nhưng khi chúng ta dâng mình cho sứ mạng này thì nó sẽ hoàn toàn thay đổi đời sống của chúng ta trong Đấng Christ.

Tôi có trao đổi qua email với nhiều người trong quý vị. Trong đó có email của một người đang chia sẻ Phúc âm với bạn mình trong những tuần vừa qua. Người đó thuật lại rằng anh ta thấy đức tin của mình tăng trưởng nhanh chóng, cũng như mọi người chung quanh có nhận xét về sự thay đổi

của anh, bởi vì anh đang thực hiện trách nhiệm chia sẻ về Đấng Christ với bạn mình. Anh ta nhận ra rằng mình cần phải biết Lời Chúa để chia sẻ về nó. Anh ta đang đi tới những đỉnh cao mới trong đời sống theo Chúa của mình. Vì sao? Bởi vì anh hiện đang sống vì có những người khác. Chúng ta phụ thuộc vào quá trình môn đồ hóa. Điều tồi tệ nhất mà chúng ta có thể mắc phải là sau khi kết thúc những bài học này lại nói rằng: “Khi nào tôi đạt đến một mức độ nhất định trong đời sống thì mới sẵn sàng để làm những điều mà mục sư bảo.” Nếu chúng ta nói như thế là chúng ta không hiểu được tầm quan trọng của công tác môn đồ hóa. Nếu chúng ta đợi cho đến khi đạt đến một mức độ để có thể sẵn sàng môn đồ hóa thì chúng ta sẽ không bao giờ đạt đến chỗ đó. Chúng ta sẽ làm cho cuộc sống Cơ đốc của mình dừng lại tại đó và có khả năng buông xuôi trong việc tránh làm những điều nào đó để có sự thánh khiết và không bao giờ dâng mình cho sứ mạng truyền giáo. Tuy nhiên, khi chúng ta đứng dậy và bắt đầu thực hiện công tác này thì Đức Chúa Trời sẽ dùng quá trình môn đồ hóa để đưa quý vị đạt đến mức trưởng thành thuộc linh mà quý vị mong chờ.

Cách đây không lâu tôi có đọc một bài báo trong một tạp chí thanh niên. Bài viết đó nói rằng chúng ta không nên bảo học sinh thực hiện công tác môn đồ hóa bởi vì chúng chưa sẵn sàng làm công việc đó. Chúng chưa đạt đến mức trưởng thành thuộc linh đầy đủ để làm công tác môn đồ hóa. Tôi muốn quý vị biết rằng chúng tôi có một nhóm học sinh đã vạch trần bài báo này bằng chính đời sống của họ. Ước gì quý vị có thể nghe được những câu chuyện về cuộc đời của những học sinh này. Tác giả của bài báo đó cũng như những người có cùng suy nghĩ đã không biết đến một thực tế là khi các học sinh bắt đầu thực hiện trách nhiệm chia sẻ, bày tỏ, và dạy Lời Chúa cho các bạn bè của mình thì đời sống Cơ đốc của họ cũng sẽ đạt

đến những tầm cao mới mà nếu như tách rời với sứ mạng này thì không bao giờ đạt được. Còn đối với chúng ta thì sao? Chúng ta phải nhận biết được hình ảnh đó. Sự biến đổi đối với đời sống riêng của chúng ta phụ thuộc vào quá trình môn đồ hóa. Điều kỳ diệu ở đây là khi chúng ta sẵn sàng từ bỏ đời sống của mình thì chúng ta sẽ tìm lại được nó. Đó không phải là những gì chúng ta thấy được trong Tân-ước sao?

Phi-lê-môn 1:6 chép: *"Tôi cầu nguyện rằng sự chia sẻ đức tin của anh sẽ nâng cao sự hiểu biết về mọi điều tốt đẹp mà chúng ta có được trong Đấng Christ."*

Quý vị sẽ không có được sự hiểu biết đầy đủ về Phúc âm cho đến khi bắt đầu chia sẻ về Phúc âm. Trong tuần trước chúng ta đã nói rằng khi chúng ta giảng dạy Lời Chúa thì chúng ta cũng sẽ học hỏi được nhiều hơn từ Lời Chúa. Hai điều này đi đôi với nhau. Chúng ta được nên thánh vì ích lợi của nhau. Xin Đức Chúa Trời giúp chúng ta sống vì có những người chung quanh mình.

Thứ hai, chúng ta là những đầy tớ phục vụ thế giới này. Tôi muốn quý vị thấy rằng việc Chúa Giê-xu được sai đến bởi Đức Chúa Cha là chủ đề được bày tỏ xuyên suốt trong Giăng 17. Rõ ràng, đó là ý chính của câu 18: *"Như Cha đã sai Con trong thế gian, thì Con cũng sai họ trong thế gian."* Trong câu 21 Chúa Giê-xu lặp lại điều đó một lần nữa: *"... để cho ai nấy hiệp làm một, như Cha ở trong Con, và Con ở trong Cha; lại để cho họ cũng ở trong chúng ta, đặng thế gian tin rằng chính Cha đã sai Con đến."* Và trong câu 23: *"Con ở trong họ và Cha ở trong Con, để cho họ toàn vẹn hiệp làm một, và cho thế gian biết chính Cha đã sai Con đến, và Cha đã yêu thương họ cũng như Cha đã yêu thương Con."* Và rồi câu 25: *"Hỡi*

Cha công bình, thế gian chẳng từng nhận biết Cha; song Con đã nhận biết Cha, và những kẻ này nhận rằng chính Cha đã sai Con đến.” Như vậy, qua sách Tin lành Giăng chúng ta thấy rằng Chúa Giê-xu đã được sai đến để thực hiện một sứ mạng. “*Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian đến nỗi đã ban Con một của Ngài.*” Câu tiếp theo chép rằng: “*Vả, Đức Chúa Trời đã sai Con Ngài xuống thế gian, chẳng phải để đoán xét thế gian đâu, nhưng hầu cho thế gian nhờ Con ấy mà được cứu.*” Chúa Giê-xu đã được sai đi để trở thành Cứu Chúa của thế gian. Ngài đã tóm lược sứ mạng của mình trong Mác 10:45, “*Vì Con người đã đến không phải để người ta hầu việc mình, song để hầu việc người ta, và phó sự sống mình làm giá chuộc cho nhiều người.*” Đó là sứ mạng của Ngài – được sai đến để phục vụ. Các môn đồ đã thấy được điều đó khi Chúa Giê-xu cúi xuống rửa chân cho họ.

Đấng Cứu thế, thầy của họ sắp chết trên thập tự giá. Đức Chúa Trời trong xác thịt đã quỳ xuống rửa chơn cho họ. Họ đã thấy điều đó nhiều lần khi Ngài phục vụ cho các đoàn dân đông, khi Ngài phó sự sống mình, khi Ngài không bám lấy những điều mà họ nghĩ là hết sức quan trọng trong cuộc đời này, và qua cách Ngài gắn bó với những việc thuộc linh mà họ chưa bao giờ được thấy. Đó là mục đích của Ngài. Ngài đã được sai đến để làm một đầy tớ. Nhưng có một điều thực sự quan trọng trong câu 18 là Chúa Giê-xu nói về sứ mạng của Ngài có liên hệ đến quý vị và tôi.

Trước hết, Chúa Giê-xu đồng nhất chúng ta trong sứ mạng của Ngài. “*Như Cha đã sai Con trong thế gian, thì Con cũng sai họ trong thế gian.*” Nhiều lần Chúa Giê-xu đồng nhất các môn đồ với Ngài. Trong câu 14 Ngài nói: “*Con đã truyền lời Cha cho họ, và thế gian ghen ghét họ, vì họ không thuộc về thế gian, cũng như Con không thuộc về thế gian vậy.*” Trong câu 16 Ngài nói: “*Họ không thuộc về thế gian, cũng như Con không thuộc về*

thế gian.” Từ câu 21 đến câu 23 quý vị cũng thấy được sự so sánh giữa chúng ta với Đấng Christ – Ngài ở trong chúng ta và chúng ta trong Ngài. Những gì mà Đấng Christ có hoặc được đối xử trong thế gian này thì chúng ta cũng chịu giống như vậy. Chúng ta được đồng nhất trong sứ mạng của Ngài.

Xuất phát từ câu 18, chúng ta có từ *sứ đồ*, có nghĩa là một người được sai đi. Trong Tân-ước chúng ta thấy từ *sứ đồ* được dùng theo một số nghĩa khác nhau. Cơ bản từ này được dùng để nói đến mười hai sứ đồ là những nhân chứng thấy tận mắt công việc của Chúa Giê-xu. Nó cũng được dùng trong Tân-ước để nói về những tín hữu khác được sai đi. Chúng ta được sai đi với tư cách là những đại diện được đồng nhất với sứ mạng Đấng Christ.

Xin quý vị hãy mở ra Mác chương 3 và đánh dấu những chỗ mà quý vị thấy Chúa Giê-xu dùng từ ngữ tương tự về sự đồng nhất của Ngài với các môn đồ. Xin quý vị hãy nghe những điều mà Chúa Giê-xu nói với họ trong câu 14. Xin đọc từ câu 13: *“Kế đó, Đức Chúa Jêsus lên trên núi, đòi những người Ngài muốn, thì những người ấy đến kể Ngài. Ngài bèn lập mười hai người, gọi là sứ đồ, để ở cùng Ngài và sai đi giảng đạo,”* Đây là 12 người được Ngài chọn với mục đích để được sai đi.

Bây giờ hãy mở ra Lu-ca chương 9 và xem những gì Chúa Giê-xu làm. Ngài đang đi cùng với các môn đồ. Ngài tỏ cho họ thấy sứ mạng qua cách sống của Ngài. Lu 9:1-2 chép: *“Đức Chúa Jêsus nhóm họp mười hai sứ đồ, ban quyền năng phép tắc để trị quỷ chữa bệnh. Rồi Ngài sai đi rao giảng về nước Đức Chúa Trời cùng chữa lành kẻ có bệnh.”*

Ở đây Ngài sai họ đi ra như Ngài đã nói. Bây giờ quý vị hãy xem Giăng 20:21 *“Ngài lại phán cùng môn đồ rằng: Bình an cho các ngươi! Cha đã*

sai ta thế nào, ta cũng sai các người thế ấy.” Đây là những gì Chúa Giê-xu nói sau khi Ngài sống lại.

Như vậy, các môn đồ này được đồng nhất trong cùng một sứ mạng của Chúa Giê-xu. Giăng 3:16 thực sự trở nên sống động ở chỗ này. *“Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời.”* Có thể nào Đức Chúa Trời yêu thương thế gian đến nỗi Ngài sai quý vị và tôi không? Chúng ta được đồng nhất trong chính sứ mạng của Đấng Christ. Chúng ta cũng có một mục đích như Ngài. Mục đích này vô cùng vĩ đại hơn là sống để kiếm tiền nhiều hơn, có nhà lớn hơn hoặc có xe tốt hơn.

Không những Ngài đồng nhất chúng ta trong sứ mạng của Ngài, nhưng Ngài cũng ban cho chúng ta quyền năng để thực hiện sứ mạng. Quý vị có thể thấy điều đó trong những câu Kinh thánh trên. Trong Lu-ca chương 9, khi Ngài sai các môn đồ ra đi Ngài phán rằng: *“Ta ban cho các người quyền năng để đuổi quỷ.”* Các môn đồ đã làm điều đó trong Lu 10. Họ đã đi ra rao giảng Tin lành, đuổi quỷ ra khỏi nhiều người cũng như chữa lành tật bệnh cho những người đau. Rồi họ trở về thuật lại mọi điều cho Chúa Giê-xu. Họ hình dung được những gì sẽ xảy ra khi Chúa Giê-xu thăng thiên về trời và Đức Thánh Linh sẽ giáng xuống ban quyền năng cho họ để thực hiện sứ mạng. Chúng ta sẽ xem xét điều này trong tuần tới. Chúa Giê-xu không chỉ làm gương mẫu cho họ về công tác truyền giáo mà Ngài còn ban quyền năng cho họ để làm việc đó.

Thứ ba, Chúa Giê-xu hiệp nhất chúng ta vào trong sứ mạng của Ngài. Điều cầu xin chủ yếu ở cuối lời cầu nguyện là *“Để cho ai nấy hiệp làm một, như Cha ở trong Con, và Con ở trong Cha.”* Điều chúng ta thấy trong Giăng 17

là Ngài không cầu nguyện cho sự hiệp một mà chúng ta tạo ra, nhưng Ngài nói rằng khi mọi người dâng hiến đời mình cho sứ mạng thì Ngài sẽ đồng nhất với họ và họ sẽ được hiệp một. Chúng ta phải cố gắng làm đủ mọi cách để thúc đẩy và tạo ra sự hiệp một trong Hội Thánh hay là khi tất cả chúng ta phó dâng đời sống mình để thực hiện công tác môn đồ hóa thì sẽ không có thì giờ để chống lại nhau bởi vì phải đáp ứng nhu cầu cho thế giới hư mất bằng Phúc âm của Đức Chúa Giê-xu Christ?

Có phải sự hiệp một trong Hội Thánh được tạo ra chỉ khi Hội Thánh tập trung cho sứ mạng truyền giáo không? Nếu chúng ta phó dâng đời sống của mình cho sứ mạng truyền giáo thì có phải kết quả sẽ là sự hiệp một không? Ngài hiệp nhất chúng ta trong sứ mạng của Ngài. Chính Ngài ở trong mỗi một chúng ta sẽ làm cho hoàn thành mục đích của Ngài. Đó là điều Chúa Giê-xu làm cho các môn đồ của Ngài. Ngài đồng nhất họ vào sứ mạng của Ngài, ban quyền năng cho họ và hiệp một họ với nhau.

Điều này được áp dụng như thế nào đối với chúng ta? Có phải Đức Chúa Trời cũng muốn chúng ta phục vụ thế giới cùng với những người mà Ngài đã giao cho chúng ta không? Có phải là không những chúng ta phải phục vụ thế giới mà còn phải trang bị cho những người khác để phục vụ thế giới cùng chúng ta không? Bởi vì nếu công việc này chỉ dừng lại nơi chúng ta thì chúng ta đã ngăn cản sự nhân rộng của nó. Chúng ta đồng nhất với những người mà Đức Chúa Trời đặt để trong đời sống của mình. Làm thế nào để chúng ta phục vụ cùng với họ? Thay vì chỉ dạy Lời Chúa cho họ trong phòng học, chúng ta cần lợi dụng mọi cơ hội để đi ra và phục vụ cùng với họ cũng như giúp đỡ họ phục vụ. Trong khi làm việc đó chúng ta sẽ thấy được chính mình trong một cộng đồng mà không có sự gì trong đời này có thể vươn đến được.

Trong lúc tôi chuẩn bị bài học này thì có một hình ảnh liên tục xuất hiện trong tâm trí của tôi, đó là việc chia sẻ Phúc âm và làm công tác môn đồ hóa tại khu phố Pháp ở New Orleans. Tôi nhớ lúc đó đã mời hai người cùng đi với mình. Họ rất sốt sắng nên nói với tôi rằng “chúng ta cần phải đi đến đó hằng ngày,” nhưng tôi thì không thể làm điều đó hằng ngày. Họ nói: “Chúng tôi sẽ làm việc này hằng ngày.” Rồi họ bắt đầu làm như vậy. Tôi đi xuống đó với họ và nói cho họ biết tất cả những điều tôi đã được biết về khu phố Pháp và rồi nhận ra rằng tôi phải tăng cường việc này để giữ cho hai người này tiếp tục công việc.

Điều này đã thực sự ảnh hưởng đến sự biến đổi của riêng tôi tới mức mà hai người này sắp sửa vượt qua tôi. Tôi cố gắng hết sức nhưng họ sắp sửa làm vượt trội hơn tôi và rồi họ có thể nắm vai trò lãnh đạo trong mục vụ đó. Trong lúc tôi đang giảng dạy một khóa học về môn đồ hóa ở cách xa nhiều dặm thì một trong hai người mà tôi đã đưa xuống khu phố Pháp đem một số người vô gia cư mà anh ta đã đầu tư đời mình cho họ đến tham dự khóa học này. Bây giờ quá trình nhân rộng bắt đầu xảy ra từ một trong những người đã cùng đi với tôi. Đó là vẻ đẹp của quá trình môn đồ hóa. Người này hiện đang tổ chức một trung tâm cho những người vô gia cư ở New Orleans để giúp họ cai nghiện cũng như rao giảng Phúc âm.

Đức Chúa Trời đã hoạch định việc chúng ta phải phụ thuộc vào những người khác về sự biến đổi của bản thân và nhìn thấy sự vinh hiển của Ngài được bày tỏ trong những cách mà chúng ta chưa từng thấy trước đó. Chúng ta đem lại năng lực cho nhau trong công tác truyền giáo. Đến đây chúng ta nhận ra rằng việc này không thể xảy ra trong bốn bức tường của nhà thờ ở một địa điểm trong một vài giờ đồng hồ. Đó không phải là hình ảnh đầy đủ của công tác môn đồ hóa.

Tôi muốn đưa ra một câu hỏi mà tôi cho rằng chúng ta cần phải hỏi trong Hội Thánh. Đó là chúng ta đang “môn đồ hóa” hay chúng ta đang “sát khuẩn”? Có lẽ quý vị đang phân vân không biết tôi muốn nói đến điều gì. Tôi nói “diệt khuẩn” nghĩa là cô lập Cơ-độc-nhân trong một nơi an toàn về thuộc linh gọi là nhà thờ và dạy cho người đó trở thành người tốt. Khi chúng ta làm như vậy thì sẽ đo lường sự thành công dựa vào nhà thờ lớn hay nhỏ với số lượng tín hữu càng đông càng tốt.

Tuần trước tôi có đọc một bài báo khác của một lãnh đạo Hội Thánh nổi tiếng nói về việc mục sư cần phải có ước mơ lớn. Đó là có hàng ngàn người đến với Hội Thánh và vì vậy chúng ta đầu tư mọi nguồn lực vào đó. Chúng ta giúp cho họ trở thành người tốt. Hãy tránh những điều mà thế gian đã tránh hoặc cần phải tránh. Hãy nên thánh và hãy phân rẽ. Phải vậy không? Nếu đó là hình ảnh của Hội Thánh thì chúng ta phải nhận biết mình đang tạo ra điều gì.

Kết quả đầu tiên của việc đó là sẽ có những tín hữu tốt nhưng không hề có ảnh hưởng đến thế giới. Tôi tin rằng đại bộ phận các Cơ-độc-nhân không có ảnh hưởng đến thế giới nhiều hơn so với trước khi họ được cứu. Chúng ta tự cô lập trong bốn bức tường của nhà thờ và kết quả là chúng ta tách mình khỏi sự hư mất thuộc linh của thế giới chung quanh mình và không tác động đến cộng đồng của mình bằng Phúc âm.

Thứ hai là chúng ta bất tuân mạng lệnh của Đức Chúa Trời trong việc truyền bá Phúc âm cho toàn thế giới. Chúng ta ngồi trong nhà thờ nói về Đại mạng lệnh nhưng cách sống của mình lại hoàn toàn phớt lờ mạng lệnh đó. Chúng ta là những người tốt, có gia đình tốt, có nhà tốt và công việc tốt, là những công dân tốt nhưng không có chỗ nào trong Kinh thánh cho

thấy đó là những điều mà chúng ta phải sản sinh. Chúng ta phải sản sinh ra các môn đồ của Đức Chúa Giê-xu Christ, là những người hết lòng và biệt riêng để thực hiện mục đích của Đức Chúa Trời là môn đồ hóa muôn dân. Có thể hậu quả thảm hại nhất không phải là những công dân tốt nhưng lại không có tác động đến thế giới và không vâng theo mạng lệnh của Đức Chúa Trời. Tôi cho rằng hậu quả thảm hại nhất là một đời sống lãng phí. Chúng ta tập trung vào Hội Thánh với giấc mơ lớn, có hàng ngàn người trong khi có cả tỷ người chưa được nghe đến danh Ngài.

Tôi tin rằng điều đó không phải là quá trình môn đồ hóa của Chúa Giê-xu. Vậy thì môn đồ hóa là gì? Nếu không cô lập Cơ-đốc-nhân vào một nơi an toàn thuộc linh gọi là nhà thờ và dạy cho họ trở thành người tốt thì có phải việc môn đồ hóa sẽ đẩy Cơ-đốc-nhân vào thế giới để hy sinh đời sống của mình vì có những người khác không? Đó chính là hình ảnh về sự biệt riêng cho một mục đích và là một cách nhìn nhận khác về Hội Thánh. Bởi vì hiện nay Hội Thánh không dựa vào việc có bao nhiêu người bước vào nhà thờ, mà là có bao nhiêu ngàn người đi vào trong thế gian với các môn đồ của mình để tác động đến mọi nước vì sự vinh hiển của Đấng Christ.

Như vậy, sự thành công bắt đầu mang một sắc thái hoàn toàn mới. Một là việc các môn đồ của Đấng Christ có ảnh hưởng đến toàn thế giới không phải là chỉ xảy ra trong một địa điểm, mỗi tuần một lần, với một giáo sư dạy chúng ta phải làm gì. Mà điều đó xảy ra trong vô số nơi, suốt cả tuần, bởi những người gieo giống Phúc âm. Họ đi vào thế giới, vào cộng đồng này để chia sẻ, bày tỏ, giảng dạy Lời Chúa và phục vụ thế giới. Hai là, khi vâng theo mạng lệnh của Đức Chúa Trời chúng ta dâng mình vào công tác truyền giáo thì Ngài sẽ ban phước cho công việc đó như Ngài đã hứa. Điều gì xảy ra nếu điều này không thật, có phải chúng ta sẽ mất mặt không? Tôi

tin Đức Chúa Trời được tôn kính qua việc dâng mình của chúng ta. Ngài đã hứa ban phước cho điều đó. Vâng theo mạng lệnh của Đức Chúa Trời trong việc truyền bá Phúc âm cho thế giới thì kết quả không phải là một đời sống lãng phí mà là một đời sống dư dật.

Điều gì xảy ra khi Hội Thánh địa phương đoàn kết với các môn đồ của Đấng Christ trên thế giới như hình ảnh quý vị thấy tại Indonesia, nơi mà các chủng viện và hội nghị đang sử dụng các giáo trình và bài học chúng ta đang dùng cho 600 Hội Thánh trên khắp Indonesia? Chúng ta đang cộng tác cùng với những người khác trên thế giới để ảnh hưởng đến muôn dân vì sự vinh hiển của Đấng Christ. Đó chẳng phải là một Hội Thánh Tân-ước sao?

Chúng ta được thánh hóa vì ích lợi của nhau và chúng ta phục vụ cho thế giới. Và điều thứ ba là chúng ta được cứu vì có Đấng Christ. Chúa Giê-xu muốn các môn đồ ở với Ngài để nhìn ngắm và biết sự vinh hiển của Ngài. Ngài nói trong câu 22 rằng: “Con đã ban cho họ sự vinh hiển mà Cha đã ban cho Con.”

Chúng ta được cứu vì có Đấng Christ có nghĩa là gì? Trước hết, chúng ta vui mừng trong sự vinh hiển của Ngài. Ngài đã ban cho chúng ta sự vinh hiển của Ngài. Sự vinh hiển của Ngài là gì? Đó chính là bản tánh của Ngài. Đó là thân vị, quyền năng và sự yêu thương của Ngài. Ngài đã nói rằng sự yêu thương mà Đức Chúa Cha dành cho Đức Chúa Con cũng chính là tình yêu thương ở trong chúng ta. Sự yêu thương trong mối quan hệ giữa Đức Chúa Cha và Đức Chúa Con cũng chính là tình yêu thương mà chúng ta đã biết và kinh nghiệm trong đời sống của mình.

Thứ hai, chúng ta bày tỏ sự vinh hiển của Ngài. Mục đích của sự hiệp nhất của Đức Chúa Cha và Đức Chúa Con trong chúng ta là để thế giới biết rằng Ngài là Đấng tốt lành (câu 20). Mục đích là để truyền giáo khắp thế giới, để họ biết Phúc âm, biết chân lý. Chúng ta bày tỏ sự vinh hiển của Đấng Christ bằng việc môn đồ hóa. Ba là, chúng ta sẽ thấy sự vinh hiển của Ngài. Ngài đã nói điều đó: *“Cha ôi, Con muốn Con ở đâu thì những kẻ Cha đã giao cho Con cũng ở đó với Con, để họ ngắm xem sự vinh hiển của Con, là vinh hiển Cha đã ban cho Con, vì Cha đã yêu Con trước khi sáng thế.”*

Tôi muốn quý vị hình dung được sự thánh hóa này sẽ kéo dài đến khi nào. Sự thánh hóa không chỉ xảy ra khi chúng ta được giải thoát khỏi tội và sẽ thoát khỏi những điều sai trật, mà sự thánh hóa này kéo dài đến ngày mà một đám đông không thể đếm được đến từ mọi bộ tộc, mọi nước, mọi dân và mọi thứ tiếng đứng trước ngai và trước Chiên Con, mặc áo choàng trắng và cầm trên tay nhánh chà là và hô to rằng: *“Sự cứu rỗi thuộc về Đức Chúa Trời ta, là Đấng ngự trên ngai, và thuộc về Chiên Con.”* Mục đích của sự thánh hóa không chỉ là sự toàn vẹn và thánh khiết của chúng ta. Mục đích là chúng ta hiện đang cúi trước ngai của Đức Chúa Giê-xu Christ cùng với vô số người đến từ Indonesia và Đông Timor, là những người đang thờ phượng Đấng Christ và sự cứu rỗi mà Ngài đã ban cho. Chúng ta sẽ thấy được vinh hiển của Ngài. Chúng ta sẽ vui mừng trong sự vinh hiển đó mãi mãi. Chúng ta sẽ bày tỏ nó trên gương mặt mình cho đến đời đời.

Quá trình môn đồ hóa sẽ kết thúc khi trái đất tràn ngập sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, giống như nước bao phủ trên đại dương. Ảnh hưởng đến thế giới là mục tiêu của công tác môn đồ hóa, và tại Hội Thánh Brook Hills chúng ta không đeo đuổi mục tiêu nào khác hơn là điều đó.

Vấn đề còn lại bây giờ là gì? Trước hết, tôi khích lệ quý vị hãy để Chúa Giê-xu ban quyền năng cho quý vị phục vụ người khác. Hãy nên thánh vì có những người khác. Nhưng đừng dừng lại tại đó. Quý vị cũng hãy giúp sức cho những người khác phục vụ thế giới. Chúng ta cùng nhau dự phần vào sự kêu gọi môn đồ hóa.

Giăng 17 là một phân đoạn Kinh thánh hết sức tuyệt vời. Bây giờ tôi muốn chúng ta cùng dự tiệc thánh với nhau. Tiệc thánh nhắc nhở chúng ta về sự chết của Chúa Giê-xu trên thập tự giá vì có chúng ta và Ngài đã sống lại hầu cho chúng ta được sống. Trong lúc dự tiệc thánh tôi muốn mời quý vị hãy để Chúa Giê-xu phục vụ và nhìn ngắm sự phục vụ của Ngài vì có quý vị và tôi. Rồi hãy suy nghĩ đến việc làm thế nào sự phục vụ đó được lan truyền qua quý vị khi dâng mình làm công tác môn đồ hóa muôn dân.

Tôi biết có nhiều người ở đây sáng nay chưa hiểu rõ về việc môn đồ hóa mà chúng ta đang nói đến. Có thể quý vị mới đến với Hội Thánh lần đầu tiên. Nhưng tôi muốn quý vị biết rằng chúng ta dự tiệc thánh là để được nhắc nhở rằng Đức Chúa Giê-xu Christ là Con Đức Chúa Trời đã chết trên thập tự giá hầu cho quý vị được tha thứ tội lỗi, có sự sống đời đời và biết được sự vinh hiển của Ngài.

Nếu quý vị đã sẵn sàng đặt đức tin mình nơi Chúa Giê-xu để được tha thứ tội lỗi, thì tôi mời quý vị trong lúc dự tiệc thánh hãy nói rằng: “Con muốn tin cậy Chúa Giê-xu. Con cầu xin Ngài tha thứ tội lỗi. Con muốn nhìn xem sự vinh hiển của Ngài.” Lễ tiệc thánh hôm nay sẽ là lần đầu tiên trong đời mình quý vị vui hưởng mối quan hệ với Đấng Christ.

Nếu quý vị chưa sẵn sàng để bắt đầu một mối quan hệ với Đấng Christ và chưa xác nhận đức tin của mình thì tôi muốn quý vị cứ ngồi yên quan sát

trong thì giờ tiệc thánh này. Bởi vì lễ tiệc thánh chỉ dành cho những tín hữu đã đặt đức tin nơi Đấng Christ.